

Невермур Випробування Морріган Кроу

Морріґан Кроу значиться в Реєстрі Проклятих Дітей. Її звинувачують в усіх можливих гріхах — від граду до серцевих нападів. Проте найгірше те, що Морріґан, згідно з прокляттям, приречена на смерть опівночі в одинадцятий день народження. Але... з'являється дивна людина на ім'я Юпітер Норт. Він наполягає, щоб дівчинка виборола місце в престижному Товаристві Дивообраних, тож їй доведеться витримати чотири важкі й небезпечні іспити разом із сотнями інших дітей, кожен із яких має надзвичайний дар. А в Морріґан, як вона сама наполягає, жодного дару немає. Щоб урятуватися, дівчинці таки доведеться пройти випробування — або ж покинути місто, щоб протистояти долі...

Джессіка Таунсенд

НЕВЕРМІР

ВИПРОБУВАННЯ
МОРРІГАН
КРОУ

Австралійська премія Indie 2018



Найкраща
дитяча
книжка року
Amazon

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

NEVERMOOR

THE TRIALS OF MORRIGAN CROW

Jessica Townsend

НЕВЕРМІР

Випробування Морріган Кроу

Джессіка Таунсенд



2021

ISBN 978-966-982-566-7 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням: Townsend J. Nevermoor. The Trials of Morrigan Crow / Jessica
Townsend. — London : Orion Children's Books, 2017. — 384 p.

Переклад з англійської *Ольги Розумної*

Дизайнер обкладинки *Олена Железняк*

Електронна версія створена за виданням:

Таунсенд Дж.

T23

Невермур. Випробування Морріган Кроу / Джессіка Таунсенд ; пер. з англ. О. Розумної.
— Х. : Віват, 2018. — 368 с.

ISBN 978-966-942-727-4 (укр.)

ISBN 978-1-5101-0411-2 (англ.)

Морріган Кроу значиться в Реєстрі Проклятих Дітей. Її звинувачують в усіх можливих гріхах — від граду до серцевих нападів. Та найгірше те, що Морріган, згідно з прокляттям, приречена на смерть опівночі в одинадцятій день народження. Але... з'являється дивна людина на ім'я Юпітер Норт. Він наполягає, щоб дівчинка виборола місце в престижному Товаристві Дивообраних, тож їй доведеться витримати чотири важкі й небезпечні іспити разом із сотнями інших дітей, кожен із яких має надзвичайний дар. А в Морріган, як вона сама наполягає, жодного дару немає. Щоб урятуватися, дівчинці таки доведеться пройти випробування — або ж покинути місто, щоб протистояти долі...

УДК 821.111-312.9

ББК 84(4Вел)

© Jessica Townsend, 2017

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2018

Присвячується Саллі, першій гості готелю
«Девкаліон».

І Тіні, завдяки якій я зрозуміла, що здатна на будь-що,
навіть на це.

ПРОЛОГ

Весна Першого

Журналісти прибули раніше, ніж труна. Вони почали з'являтися біля воріт звечора, і до світанку зібралася ціла юрба. О дев'ятій вони вже нагадували бджолиний рій.

Близько полудня Корвус Кроу пройшов відстань від парадних дверей свого дому до високої залізної огорожі, яка не пускала журналістів далі.

— Канцлере Кроу, чи вплине це на ваші плани брати участь у виборах?

— Канцлере, коли буде поховання?

— Президент уже висловив співчуття?

— Ви відчуваєте полегшення цього ранку, канцлере?

— Будь ласка, — перервав їх Корвус, піднімаючи руку в шкіряній рукавичці, щоб заспокоїти юрбу, — будь ласка, я хотів би зачитати звернення від імені своєї родини.

Він витягнув папірець із кишені ділового чорного костюма.

— Ми хочемо подякувати вам, громадянам нашої великої Республіки, за вашу підтримку протягом останніх одинадцяти років, — читав він із виразною владною інтонацією, відточеною роками наведення тиші в Уряді. — Це був час випробувань для нашої родини, і, без сумніву, цей біль нагадуватиме про себе ще довго.

Він зупинився, щоб відкашлятися, і на мить підвів очі на мовчазну публіку. Перед ним рясніло море об'єктивів і допитливих очей. Невпинна атака спалахів і клацань.

— Утрату дитини тяжко пережити, — продовжував він, — не лише родині, але й городянам Джекалфакса, які поділяють наше горе. — Щонайменше п'ятдесят пар очей здійнялися вгору, і ніякові покашлювання перервали несподівану тишу. — Але цього ранку ми зустрічаємо Дев'яту Еру Зимноморської Республіки і знаємо, що найгірше позаду.

Раптом тишу над натовпом прорізало гучне каркання. Плечі здригнулись, обличчя скривились, але ніхто не підвів очей до неба. Птахи кружляли весь ранок.

— Восьма Ера забрала в мене кохану дружину, а тепер ще й єдину доньку.

Знову різке каркання. Якийсь журналіст упустив мікрофон, який він тицяв в обличчя канцлерові, і заметушився, щоб підняти його. Він почервонів і пробурмотів вибачення, на що Корвус не звернув уваги.

— Проте, — продовжив він, — вона забрала з собою небезпеку, сумніви та відчай, які труїли її життя. Моя... люба Морріган, — він зробив паузу, обличчя його скривилося, — нарешті знайшла спокій, тож і нам уже настав час його знайти. Місто Джекалфакс, як і весь Великий Вовчезем, знову в безпеці. Нам нема чого боятися.

Приглушені голоси в натовпі видавали невпевненість, а стрімка атака спалахів камер, здавалось, уповільнилася. Канцлер підвів на них очі, моргаючи. Його папірець шелестів від легких поривів вітру, а може, це просто тремтіли його руки.

— Дякую. На ваші запитання я не відповідатиму.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ПРОКЛЯТА КРОУ

Зима Одинадцятого (за три дні до того)

Кухонний кіт помер, і все через Морріган.

Вона не знала, коли і як це сталося. Думала, він міг з'їсти щось отруйне вночі. Жодних знаків, що вказували б на напад собаки або лисиці, не було. Якщо не враховувати засохлої крові в куточку його рота, він мав вигляд, ніби спав, проте був холодний і заціпенілий.

Коли Морріган знайшла його тіло в слабкому світлі зимового ранку, вона присіла поруч навпочіпки, і глибока зморшка залягла поперек її лоба. Дівчинка провела рукою по його чорній шерсті, від маківки до кінчика пухнастого хвоста.

— Пробач, кухонний коте, — пробурмотіла вона.

Морріган думала, де найкраще поховати kota і чи може вона попросити в Бабусі трохи гарного полотна, щоб загорнути його. Мабуть, краще не просити, вирішила вона. Морріган візьме одну зі своїх нічних сорочок.

Кухарка відчинила задні двері, щоб віддати вчорашні недоїдки собакам, і присутність Морріган так її злякала, що відро ледь не випало з рук. Жінка побачила мертвого kota і стиснула губи.

— Добре, що це сталося не зі мною. Ліпше його, ніж мене, хвала Божественному, — пробурмотіла вона, постукала по дерев'яному одвірку й поцілувала кулон, який завжди носила на шії. Вона скося глянула на Морріган. — Мені подобався цей кіт.

— Мені теж, — відповіла дівчинка.

— Авжеж! Я бачу наскільки, — в голосі Кухарки з'явилися гіркі нотки, і Морріган помітила, що вона повільно подалась назад. — Давай заходь. На тебе чекають у кабінеті.

Морріган побігла в дім, зупинившись на хвилику біля дверей, що вели з кухні до передпокою. Вона побачила, як Кухарка взяла шматочок крейди і написала «Кухоний кіт помер» на дошці в самому кінці списку, до якого зовсім нещодавно ввійшли зіпсована риба, серцевий напад старого Тома, повені на півночі Квітучого Краю і плями від соусу на найкращій скатертині.

— Можу порадити кількох чудових дитячих психологів у районі Великого Джекалфакса.

Нова соціальна працівниця не доторкнулась до свого чаю з печивом. Того ранку вона дві з половиною години їхала зі столиці поїздом і йшла від станції до маєтку Кроу під нестерпною мрякою. Її мокре волосся злиплось, плащ промок наскрізь. Морріган намагалась вигадати кращі ліки від цієї біди, ніж чай з печивом, проте, схоже, це не цікавило жінку.

— Я не готувала цей чай, — сказала Морріган, — якщо це вас хвилює.

Жінка пропустила її слова повз вуха.

— Доктор Філдінг відомий своєю працею з проклятими дітьми. Ви мали про нього чути. Ще рекомендую доктора Лювеллін, якщо вам потрібен більш м'який, материнський підхід.

Батько Морріган нервово прокашлявся.

— Думаю, в цьому немає потреби.

Ліве око Корвуса почало злегка смикатися — це траплялося лише під час таких обов'язкових щомісячних зустрічей. Для Морріган це було ознакою того, що він ненавидить ці зустрічі так само, як і вона. Окрім цього, єдине, що батько з дочкою мали спільного, — це чорне як смола волосся і горбкуватий воронячий ніс.

— Морріган не потрібні консультації, — продовжив він, — вона тямуща дитина. І добре розуміє свою ситуацію.

Соціальна працівниця кинула швидкий погляд на Морріган, яка сиділа поруч на дивані й намагалася не нервуватися. Ці візити завжди тяглися так довго.

— Канцлере, не хочу бути грубою, але... час летить швидко. Експерти одностайно вважають, що настає останній рік цієї Ери. Останній перед Вечорінням.

Морріган відвернулася і подивилася у вікно, намагаючись на щось відволіктися, як вона завжди робила, коли хтось згадував слово на В.

— Ви повинні розуміти, що це важливий перехідний період для...

— У вас є список? — спитав Корвус, уже не намагаючись приховати нетерпіння. Він демонстративно дивився на годинник, що висів у його кабінеті.

— З-звісно. — Вона витягла аркуш зі своєї папки лише з легким тремтінням рук.

«А вона непогано тримається, — подумала Морріган, — адже це тільки другий її візит». Та, що була до неї, весь час говорила майже пошепки й розцінила пропозицію присісти поруч із Морріган як смертельний вирок.

— Прочитати вголос? Цього місяця список досить короткий — і це дуже добре, міс Кроу, — холодно додала вона.

Морріган не знала, що й казати. Вона не відповідала за те, чого не могла контролювати.

— Почнімо з випадків, які вимагають грошової компенсації: міська рада Джекалфакса просить сімсот кредів за пошкодження альтанки під час бурі.

— Я думав, ми вже узгодили, що природні катастрофи не обов'язково означають втручання моєї доньки, — сказав Корвус. — Он виявилось, що лісова пожежа в Ульфі була підпалом. Пам'ятаєте?

— Так, канцлере. Однак є свідок, який стверджує, що в цьому випадку вина лежить на Морріган.

— Що за свідок? — спитав Корвус.

— Працівник пошти підслухав, як міс Кроу говорила своїй бабусі про чудову погоду, якій радіє Джекалфакс. — Соцпрацівниця глянула у свої записи. — І за чотири години почався град.

Корвус тяжко зітхнув і відкинувся у своєму кріслі, роздратовано поглянувши на Морріган.

— Зрозуміло. Продовжуйте.

Морріган насупилася. Вона не пригадувала «чудової погоди, якій радіє Джекалфакс». Але добре пам'ятала, як повернулася до Бабусі й сказала: «Спекотно, правда?» — і все. Це було зовсім не те саме.

— Місцевий житель Томас Бретчетт нещодавно помер від серцевого нападу. Це був...

— Наш садівник, я знаю, — перебив її Корвус. Жахлива ситуація. Тепер без нього страждають гортензії. — Морріган, що ти зробила зі старим?

— Нічого.

Корвус поглянув скептично.

— Нічого? Зовсім нічого?

— Я казала йому, що квітники дуже гарні, — відповіла Морріган, хвилину подумавши.

— Коли?

— Близько року тому.

Корвус і соцпрацівниця обмінялися поглядами, і жінка тихо зітхнула.

— Його родина виявилася дуже ласкавою стосовно цього інциденту. Вони просять лише відшкодувати витрати на похорон, забезпечити його онукам навчання в університеті й зробити пожертву на користь їхнього улюбленого благодійного фонду.

— Скільки онуків?

— П'ятеро.

— Скажіть, що я заплачу за двох. Продовжуйте.

— Директор... Ах! — Вона аж підскочила, коли Морріган потяглася вперед, щоб узяти печива, але швидко заспокоїлась, зрозумівши, що дівчинка не намагається встановити фізичний контакт. — М-м... Так, директор підготовчої школи Джекалфакса нарешті вислав нам рахунок за збитки через пожежу. Двох тисяч кредів вистачить, щоб покрити їх?

— У газеті писали, що працівниця їдальні забула вимкнути плиту на ніч, — сказала Морріган.

— Правильно, — відповіла жінка, не підводячи очей від своїх паперів. — Також там писали, що напередодні вона проходила повз маєток Кроу й побачила тебе в саду.

— І що?

— Вона сказала, що ти подивилась їй в очі.

— Це неправда. — Морріган відчула, що закипає. Та пожежа не могла початися з її вини. Вона ніколи нікому не дивиться в очі, вона знає правила. Буфетниця просто збрехала, щоб уникнути неприємностей.

— Це все у звіті поліції.

— Вона бреше. — Морріган повернулася до батька, але той відвів погляд. Невже він повірив, що це її провина? Буфетниця зізналася, що залишила плиту ввімкненою! Відчуття несправедливості скрутило в животі Морріган тугий вузол. — Вона бреше, я ніколи...

— Думаю, ми вже почули достатньо, — обірвав її Корвус. Дівчинка сповзла на крісло, схрестивши руки на грудях. Її батько знову прокашлявся й кивнув жінці. — Можете надіслати мені рахунок. Будь ласка, дочитайте список до кінця. У мене сьогодні багато зустрічей.

— Ц-це все, що стосується грошей, — сказала вона, тремтливим пальцем проводячи по сторінці. — Цього місяця міс Кроу повинна написати лише три листи з вибаченнями. Перший — для місцевої мешканки місіс Кальпурнії Малуф за її зламане стегно...

— Занадто стара для ковзанки, — пробурмотіла Морріган.

— ...наступний — для Мармеладного товариства Джекалфакса за зіпсовану партію мармеладу, і ще один — для хлопчика, якого звать Піп Гілквест і який програв змагання з орфографії Великого Вовчезему минулого тижня.

Морріган витріщила очі:

— Я лише побажала йому успіхів!

— Отож, міс Кроу, — сказала соцпрацівниця, вручаючи список Корвусу, — ви самі мали б це усвідомити. Канцлере, наскільки я розумію, ви шукаєте нового наставника?

Корвус зітхнув.

— Мої помічники вели переговори з усіма агентствами у місті й далеко поза межами Джекалфакса. Здається, наша велика держава потерпає від неймовірної нестачі приватних репетиторів. — Він підозріло підняв брову.

— А що сталося з міс... — жінка знову зазирнула у свої записи, — Лінфорд, якщо не помиляюсь? Востаннє, коли ми спілкувалися, ви казали, що в неї прекрасно виходить.

— Слабка людина, — сказав Корвус із презирливою посмішкою, — вона ледве витримала тиждень. Одного дня просто пішла й не повернулася, ніхто не знає чому.

Він говорив неправду, і Морріган це знала.

Страх прокляття не дозволив міс Лінфорд перебувати в одній кімнаті зі своєю ученицею. Для Морріган було дивно й принизливо чути, як

хтось викрикує дієвідмінювання мовою громміш із іншого боку дверей. Роздратування Морріган ставало дедалі більшим, аж доки врешті вона просунула зламану ручку в замкову шпарину, подула в неї і забризкала все обличчя міс Лінфорд чорнилом. Для тієї це була не найвеселіша пригода.

— У Реєстратурі ми маємо короткий список учителів, що згодні працювати з проклятими дітьми. Дуже короткий список, — з притиском говорила соціальна працівниця, — але, можливо, знайдеться хтось, хто...

Корвус підняв руку, щоб зупинити її:

— Не бачу такої потреби.

— Тобто?

— Ви самі сказали, що до Вечоріння залишається недовго.

— Так, але... ще цілий рік...

— І все ж таки. Марнування часу і грошей, так?

Морріган підняла голову, неприємно вражена батьковими словами. Навіть соціальна працівниця мала здивований вигляд.

— З усією повагою, канцлере, але Реєстратура Проклятих Дітей не вважає це марнуванням. На нашу думку, освіта є важливою частиною будь-якого дитинства.

Корвус звузив очі.

— Але все ж платити за освіту безглуздо, якщо конкретно це дитинство скоро обірветься. Особисто я вважаю, що ми не маємо цим перейматися насамперед. Я б із більшою охотою надіслав мисливських псів до школи — вони проживуть довше і принесуть мені набагато більше користі.

Морріган видихнула коротке притуплене «уф», ніби батько щойно кинув їй у живіт величезну цеглину.

Ось вона. Правда, яку дівчинка проганяла, яку могла ігнорувати, але ніколи не змогла б забути. Правда, яку вона і кожна проклята дитина зберігала глибоко в душі, яка була випалена на їхніх серцях: «Я помру в ніч Вечоріння».

— Я впевнений, що мої друзі з Зимноморської партії погодились б зі мною, — продовжував Корвус, поглядаючи на соціальну працівницю й не помічаючи напруги Морріган. — А саме ті, що контролюють фінансування вашого маленького відділу.

Запала тривала тиша. Працівниця косо глянула на дівчинку і почала збирати свої речі. Морріган упізнала спалах співчуття, що промайнув обличчям жінки, і зненавиділа її за це.

— Зрозуміло. Я повідомлю Реєстратуру Проклятих Дітей про ваше рішення. На все добре, канцлере, міс Кроу.

Соціальна працівниця поспіхом вийшла з кабінету, не озираючись. Корвус натиснув дзвоник на столі й викликав помічників.

Морріган устала зі стільця. Вона хотіла накричати на батька, проте її голос виявився тремтячим і боязким.

— Чи можу я?..

— Роби що хочеш, — блиснув очима Корвус, перебираючи папери на своєму столі, — тільки не набридай мені.

Дорога місіс Малуф!

~~Мені дуже шкода, що ви досі не навчилися пристойно кататися на ковзанах.~~

~~Мені шкода, що ви вирішили покататися на ковзанах, незважаючи на те що вам мільйон років і ваші кістки настільки крихкі, що тріщать від найменшого вітерця.~~

Мені шкода, що я зламала ваше стегно. Я не хотіла. Сподіваюсь, ви швидко одужаєте. Будь ласка, прийміть мої вибачення і швидше одужуйте.

Щиро
Морріган Кроу

Умостившись на підлозі в другій вітальні, Морріган охайно переписала речення на чистий аркуш, поклала його в конверт, але не заклеїла повністю. І тому, що Корвус захоче перевірити листа перед тим, як надіслати його, і тому, що її слина може призвести до раптової смерті чи банкрутства.

Раптом дівчинка почула цокіт квапливих кроків і заціпеніла. Вона глянула на стінний годинник. Можливо, це Бабуся повертається з ранкового чаювання з друзями. Або мачуха Айві шукає, кого б звинуватити в подряпині на столовому сріблі або дірці в порт'єрі. Друга вітальня зазвичай була хорошим сховком — найтемніша кімната в домі, без жодного сонячного промінця. Вона не подобалася нікому, крім Морріган.

Кроки стихли, і дівчинка видихнула. Дотягнувшись до радіоприймача, дівчинка прокрутила бігунець, доки шурхіт електростатичних хвиль змінила станція з новинами.

«Щорічний зимовий відлов драконів цього тижня продовжується в північно-західному куточку Великого Вовчезему, у планах Служби знищення небезпечних диких тварин — понад сорок шкідливих рептилій. СЗНДТ дедалі частіше отримує повідомлення про драконячі сутички поблизу спа-курорту на Нижніх Водоспадах, популярного місця відпочинку серед...» Глибокий гугнявий голос диктора монотонно гудів на задньому плані, а Морріган починала нового листа.

Любий Піпе!

~~Мені шкода, що ти подумав, наче ПРЕЗИРСТВО пишеться з префіксом ПРИ.~~

~~Мені шкода, що ти такий ідіот.~~

Мені було дуже сумно почути, що ти програв нещодавні змагання з орфографії, ~~тому що ти ідіот~~. Будь ласка, пробач мені все погане, що я могла тобі заподіяти. Обіцяю, що більше ніколи не побажаю тобі успіхів, ~~невдячний малий~~.

Щиро
Морріган Кроу

Тепер люди в новинах розповідали, як вони втратили свої будинки через повені в Квітучому Краю, оплакували своїх свійських тварин і близьких, яких змило вуличними потоками на їхніх очах. Морріган відчула напад смутку — вона дуже сподівалась, що Корвус мав рацію й ця погода не через неї.

Шановне Мармеладне товариство Джекалфакса!

~~Мені дуже шкода, але чи не думаєте ви, що в житті трапляються гірші речі, ніж зіпсований мармелад?~~

— Далі в новинах: чи може Вечоріння бути ближчим, ніж нам здається? — продовжив диктор.

Морріган випросталася.

Знову слово на В.

— Тим часом як більшість експертів сходяться на думці, що до кінця Ери залишається рік, невелика група незалежних хронологів припускає, що це може статися набагато раніше. Невже наші вчені помиляються, чи це порожні балачки маргіналів від науки?

По спині Морріган пробіг холодок, але вона намагалась не звертати уваги. «Порожні балачки», — вирішила вона.

— Але спершу: чутки про неминучі скорочення дивії викликають дедалі більші заворушення в столиці, — продовжував гугнявити диктор. — Представник корпорації «Сквол» цього ранку публічно висловився на прес-конференції.

— У корпорації «Сквол» немає жодної кризи, — сказав м'який чоловічий голос крізь фоновий шум та базікання журналістів. — Я рішуче наголошую, що чутки про дефіцит енергії в Республіці не відповідають дійсності.

— Зізнайся! Скажи відверто! — крикнув хтось іззаду.

Чоловік трохи підвищив голос:

— У Республіці досить дивії, як і будь-коли. І ми продовжуємо пожинати дари цього щедрого природного ресурсу.

— Містере Джонс, — звернувся до нього журналіст. — Як ви відповісте на повідомлення стосовно масових перебоїв з енергією та несправності техніки видобутку дивії в округах Світлопівдень і Східноспів?

— Чи Езра Сквол у курсі проблеми? Чи вийде він на люди, щоб публічно визнати її?

Містер Джонс прокашлявся.

— Знову ж таки, це лише безглузді чутки й залякування. Наші ультрасучасні системи контролю не показують жодного дефіциту дивії, і перебоїв у функціонуванні дивійних пристроїв немає. Державна мережа залізниць, дивоносна система охорони здоров'я, а також енергосистема функціонують ідеально. Що ж до містера Сквола, то він прекрасно розуміє, що корпорація «Сквол» несе величезну відповідальність, оскільки єдиним джерелом енергії для нашої країни є дивія та її продукти. Ми, як завжди, виконуємо свої обов'язки...

— Містере Джонс, не раз виникали припущення стосовно причетності проклятих дітей до дефіциту дивії. Як ви це можете пояснити?

Морріган упустила ручку.

— Я... я не певен... Я не зовсім розумію, про що ви, — сказав збентежений містер Джонс.

А тим часом журналісти насідали:

— У Світлопівдні та Східноспіві зареєстровані три прокляті дитини, на відміну від округу Квітучого Краю, у якому наразі немає проклятих дітей і якого не торкнувся дефіцит дивії. У Великому Вовчеземі також зареєстрована проклята дитина — донька чільного політика Корвуса Кроу. Чи це означає, що той округ буде наступною жертвою кризи?

— Повторю, немає ніякої кризи...

Морріган застогнала і вимкнула радіоприймач. Тепер її звинувачують у тому, чого ще навіть не сталося. Скільки листів із вибаченнями їй доведеться написати наступного місяця? Від цієї думки руку звела судома.

Вона зітхнула й підняла ручку.

Шановне Мармеладне товариство Джекалфакса!

Вибачте за мармелад.

Щиро
М. Кроу

Батько Морріган — канцлер Великого Вовчезему, найбільшого з чотирьох округів Зимноморської Республіки. Дуже зайнятий і страшенно діловий, він зазвичай працював навіть у тих рідкісних випадках, коли з'являвся вдома на вечерю. З обох боків від нього сиділи Правий і Лівий, його постійні та всюдисущі асистенти. Корвус мав звичку звільняти своїх помічників і наймати нових, тому одного разу він припинив запам'ятовувати їхні імена.

— Відправ нагадування генералові Вілсону, Правий, — сказав батько саме тоді, коли Морріган сіла за стіл до вечері. Навпроти сиділа її мачуха Айві, а на іншому кінці столу — Бабуся. На дівчинку ніхто не дивився.

— Його відділ повинен подати на розгляд кошторис для будівництва нового польового шпиталю не пізніше ніж на початку весни.

— Так, канцлере, — сказав Правий, тримаючи примірники блакитної тканини в руках. — А як щодо нової оббивки у ваш кабінет?

— Лазурова підійде, гадаю. Поговорить про це з моєю дружиною. Вона в таких речах експертка. Так, кохана?

Айві променисто всміхнулась.

— Барвінковий, любчику, — сказала вона з дзвінким хихотінням, — пасуватиме до твоїх очей.

Мачуха Морріган не була схожа на жительку маєтку Кроу. Накручене золоте волосся та засмагла шкіра (згадка про літній відпочинок, який вона провела, «знімаючи стрес» на розкішних пляжах південного сходу Квітучого Краю) різко контрастували з синяво-чорним волоссям та хворобливо-блідим відтінком шкіри родини Кроу. Ті ніколи не засмагали.

Морріган вважала, що саме тому Айві так подобалась батькові. Вона зовсім не схожа на них усіх. На тлі похмурої їдальні Айві здавалась екзотичним витвором мистецтва, який Корвус привіз із відпустки.

— Лівий, є новини із Шістнадцятого табору щодо спалахів кору?

— Спалахи кору ліквідовано, пане, але вони все ще зазнають перебоїв з енергією.

— Часто?

— Раз на тиждень, може, двічі. У прикордонних містечках зростає невдоволення.

— У Великому Вовчеземі? Ти певен?

— Нічого схожого на заколоти в нетрях Світлопівдня, пане. Просто незначна паніка.

— І вони гадають, це через дефіцит дивії? Маячня. У нас немає ніяких проблем. Маєток Кроу функціонує прекрасно. Глянь лише на освітлення — яскраве, наче вдень. Наші генератори, певно, до краю заряджені.

— Так, пане, — сказав Лівий збентежено. — Це... Громадяни не могли цього не помітити.

— Ох, галас і теревені, — пробурчав голос з іншого кінця столу. Бабуся, як завжди, була зодягнена офіційно, у довгу чорну сукню, а коштовності обвивали її шию та прикрашали пальці. Її шорстке сталєво-сиве волосся було туго зібране в розкішний пучок на самій маківці. — Я не вірю, що дивії бракує. Ці дармоїди просто не сплатили рахунків за енергію, от і все. І я б не засуджувала Езру Сквола, якби він

вимкнув їм світло, — додала вона, нарізаючи стейк на маленькі криваві шматочки.

— Відкоригуйте графік на завтра, — звернувся Корвус до асистентів. — Я відвідаю прикордонні містечка, потисну трохи рук. Це має закрити їм рота.

Бабуся пхекнула:

— Їм шиї треба потиснути, а не руки. У тебе ж є хребет, Корвусе, не забувай.

Батько кисло скривився. Морріган намагалась стримати посмішку. Якось вона почула, як служниця сказала, що Бабуся — «жорстока хижа стара птаха, зодягнута в сукню леді». Морріган подумки погодилась, але усвідомила, що їй узагалі-то подобається спостерігати за жорстокістю, коли та не спрямована в її бік.

— Завтра... завтра День пропозицій, сер, — сказав Лівий. — Ви обіцяли прочитати промову для місцевих правомочних дітей.

— Боже мій, ти правий. — («Ні, — подумала Морріган, накидаючи собі в таріль моркви. — Він лівий».) — Яка незручність. Не думаю, що можна цього року знову все скасувати. Де і коли?

— У мерії. Опівдні, — сказав Правий. — Там будуть діти зі школи Святого Христофора, Академії Мері Генрайт і Підготовчої школи.

— Добре, — сумно зітхнув Корвус. — Але поклич «Хроніку». Переконайся, що вони висвітлять цю подію.

— А що за День пропозицій? — Морріган проковтнула шматок хліба.

Як бувало часто, коли Морріган відкривала рота, усі присутні повернули до неї обличчя з нерішучими та здивованими поглядами, ніби це лампа на столі раптом відростила ніжки та затанцювала по кімнаті.

Запанувала тиша. А потім...

— Можливо, ми могли б запросити благодійні школи в мерію, — продовжив батько, наче ніхто й не озивався. — Зробити щось для нижчого класу — непоганий піар.

Бабуся важко зітхнула.

— Корвусе, заради всього святого, тобі потрібен лише один малолітній ідіот для фото, і таких на вибір завтра буде сотні. Просто

вибери одного, найбільш фотогенічного, потисни руку і їдь собі. Немає необхідності так усе ускладнювати.

— Хм, — кивнув він. — Справді, мамо. Лівий, передай-но сіль.

— Узагалі-то, пане, — прокашлявся Правий, — можливо, покликати менш привілейовані школи — не така вже кепська ідея. Це може забезпечити нам фото на обкладинках.

— Ваш рейтинг на периферії міг би стрімко зрости, — додав Лівий, нахилиючись по сіль.

— Не прибідняйся, Лівий, — сказав Корвус, краєм ока поглядаючи на доньку. — Мій рейтинг кругом міг би стрімко зрости.

Морріган відчула укол провини. Вона знала, що найважчим випробуванням у житті її батька були спроби втримати контроль над прихильністю спільноти виборців Великого Вовчезему, у той час як його єдина донька винна в усіх їхніх бідах. Той факт, що Корвус Кроу вже п'ятий рік обіймав посаду канцлера, маючи такий значний недолік під боком, уже можна було вважати чудом. І питання лише в тому, чи зможе він утримати такий неймовірний дарунок долі ще рік.

— Але ж мама слушно каже, не влаштовуймо там балагану, — продовжив він. — Придумайте інший спосіб потрапити на першу шпальту.

— Це аукціон? — спитала Морріган.

— Аукціон? — вигукнув Корвус. — Що ти, чорт забирай, мелеш?

— День пропозицій.

— О святий Боже! — Він нетерпляче зітхнув і повернувся до паперів. — Айві, поясни їй.

— День пропозицій, — розпочала Айві, діловито випнувши груди, — це день, коли діти, які закінчили підготовчу школу, отримують пропозицію щодо освіти, якщо їм пощастить.

— Чи якщо в них досить грошей, — додала Бабуся.

— Так, — погодилась Айві, якій не сподобалось, що її перебили. — Якщо вони талановиті чи дуже розумні або якщо в їхніх батьків достатньо коштів, щоб когось підкупити, тоді якась із поважних осіб наукового закладу надсилає пропозицію для них.

— Такі пропозиції всі отримують? — запитала Морріган.

— Святі небеса, та ні ж! — засміялась Айві і покосилась на служницю, яка саме ввійшла до кімнати й поставила велику миску з

підливою на стіл. А потім голосно прошепотіла: — Якби освіченими були всі, звідки тоді ми брали б слуг?

— Але ж це нечесно, — запротестувала Морріган, спостерігаючи за покоївкою, яка почервоніла та поквапилась вийти з їдальні. — І я не розумію. Що саме вони пропонують?

— Привілейовану можливість опіки та навчання дитини, — нетерпляче перебив її Корвус, махнувши рукою перед лицем, ніби намагаючись прогнати цю розмову. — Право формувати юні уми для завтрашнього дня і так далі. Досить запитань, це тебе не стосується. Лівий, о котрій я маю зустріч із головою фермерської комісії в четвер?

— О третій, сер.

— Чи можу я прийти?

Корвус часто закліпав, і зморшки на його лобі стали глибшими.

— Навіщо тобі приходити на мою зустріч із головою?..

— На День пропозицій, я маю на увазі. Завтра. Церемонія в мерії.

— Ти? — перепитала її мачуха. — Хочеш на церемонію Дня пропозицій? Навіщо тобі це?

— Я просто... — Морріган затнулася, раптом охоплена нерішучістю. — Ну, цього тижня в мене день народження. Це могло б бути моїм подарунком. — Родина продовжувала байдуже витріщатись на неї, і в Морріган зародилася підозра, що вони забули, що післязавтра їй виповниться одинадцять. — Я подумала, це може бути весело... — Вона замовкла, дивлячись у свою тарілку й страшенно шкодуючи, що взагалі відкрила рота.

— Це не весело, — глузливо посміхнувся Корвус. — Це політика. І ні, ти не можеш. Навіть не обговорюється. Сміховинна ідея.

Морріган з'їхала по кріслу вниз, відчуваючи себе виснаженою і дурною. Справді, чого вона чекала? Корвус має рацію, це сміховинна ідея.

Родина Кроу продовжували їсти в напруженій тиші ще декілька хвилин, доки...

— Узагалі-то, сер... — розсудливо почав Правий.

Корвус упустив свої столові прибори в тарілку. Він погрозово глянув на помічника.

— Що?

— Н-ну... якби ви... я не кажу, що ви повинні, але якби ви взяли з собою дочку, це могло би, м-м, покращити ваш імідж.

Лівий потер руки.

— Сер, я думаю, Правий... м-м, правий. — Корвус кинув на нього сердитий погляд, і Лівий нервово поспішив додати: — Я... я маю на увазі, що, згідно з опитуваннями, жителі Великого Вовчезему вважають вас трохи... м-м, відлюдькуватим.

— Байдужим, — вставив Правий.

— Вашому рейтингу підтримки це не зашкодить, якщо ми нагадаємо їм, що скоро ви станете... б-батьком у скорботі. А з точки зору журналістики, це могло б додати події особливої, м-м, родзинки.

— Наскільки особливої?

— Особливої, вартої першої шпальти.

Корвус мовчав. Морріган здалося, що в нього засмикалось ліве око.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ДЕНЬ ПРОПОЗИЦІЙ

— Ні з ким не розмовляй, Морріган, — пробурмотів батько, всоте за цей ранок ідучи швидкими широкими кроками по кам'яних сходах до мерії. Дівчинка ледве встигала за ним. — Ти сидітимеш поруч зі мною на сцені, де всі зможуть тебе бачити. Ясно? Не смій допустити, щоб щось... трапилось. Ніяких зламаних стегон, або осиних роїв, або падаючих драбин, або...

— Нападів акул? — підказала Морріган.

— Думаєш, це смішно? — Корвус повернув до неї обличчя, на якому розцвіли багряні плями. — Усі в мерії будуть спостерігати за тобою, щоб зрозуміти, що ти робиш і як це вплине на мене. Ти що, навмисне намагаєшся зруйнувати мою кар'єру?

— Ні, — відповіла Морріган, витираючи бризки слини з обличчя, — принаймні не навмисне.

Морріган уже кілька разів бувала в мерії. Зазвичай це ставалося тоді, коли популярність її батька різко падала і йому потрібно було продемонструвати народу підтримку своєї родини. Похмура будівля ратуші, найважливіша у Джекалфаксі, ховалася за кам'яними колонами, в тіні велетенської залізної годинникової вежі. Сама ж вежа — хоча дівчинка зазвичай намагалася не дивитися на неї — була набагато цікавіша.

Невеликий Годинник був не звичайним годинником. На ньому не було ні стрілок, ні цифр, які б позначали час. Лише круглий скляний циферблат, в якому видно небо, що змінюється протягом Ери — від блідо-рожевого Світання через яскраво-золотаве Тепління і призахідно-оранжевий рум'янець Полудення до сутінкового темно-синього Смеркання.

У цей день — як і в будь-який день цього року — на циферблаті було Смеркання. Для Морріган це означало, що скоро Неболикий Годинник покаже п'ятий, останній колір циклу: чорнильну, всіяну зорями темряву Вечоріння. Останній день Ери.

Але до того лишався ще цілий рік. Морріган прогнала нав'язливу думку й побігла за батьком по сходах.

У зазвичай похмурій і тихій залі панувала атмосфера збудження. Сюди прибуло кількасот дітей з усього Джекалфакса у найкращому недільному вбранні — хлопчики з прилизаним волоссям, дівчатка з косичками, стрічками і капелюшками. Вони рівно сиділи на стільцях, виставлених рядами, відчуючи на собі знайомий суворий погляд Президента Зимноморської Республіки, чий портрет висів у кожному домі, магазині та урядовій будівлі, — він завжди спостерігав, завжди був десь поряд.

Щойно Морріган і Корвус зайняли свої місця за сценою, бадьорий галас перетворився на приглушене гудіння. Куди б не глянула дівчинка, усі погляди були прикуті до неї.

Корвус поклав руку на її плече, незграбно і неприродно намагаючись продемонструвати батьківську любов, поки місцеві репортери фотографували їх. «Матеріал для першої шпальти, однозначно, — подумала Морріган, — приречена донька і її батько, що скоро буде в жалобі... неймовірно трагічна парочка». Вона намагалася виглядати якомога нещаснішою, хоча через сліпучі спалахи камер це було непросто.

Після урочистого виконання хором національного гімну Зимноморської Республіки (Далі! Вище! Вперед! Ура!) Корвус відкрив церемонію дуже нудною промовою. За ним виступали різноманітні директори й місцеві бізнесмени — усі вони хотіли засвітитися. Після цього нарешті лорд-мер Джекалфакса витяг відполіровану дерев'яну коробочку і почав зачитувати пропозиції. Морріган випросталась на своєму місці, тремтячи від захвату, який не могла собі пояснити.

— Мадам Гонора Сальві з Балетної спілки Шовкових Долин, — він витяг перший конверт, — бажає надати свою пропозицію Моллі Дженкінс.

У третьому ряду почувся радісний вереск, і Моллі Дженкінс підскочила з місця й побігла до сцени, щоб зробити реверанс і забрати

свій лист із пропозицією.

— Дуже добре, міс Дженкінс. Після церемонії в кінці коридору вас, люба моя, зустрінуть помічники, щоб провести до кімнати співбесід.

Він витяг наступний конверт.

— Майор Джейкоб Джекерлі з Військової школи Отрутолісу бажає надати свою пропозицію Майклу Салісбері.

Друзі й родина Майкла аплодували, поки він отримував свого листа.

— Містер Генрі Снігл, власник і господар Зміїної крамниці Снігла, бажає надати свою пропозицію Алісі Картер для герпетологічного стажування — о як цікаво!

Вручення пропозицій тривало ще майже годину. Діти в залі нервово спостерігали, як із коробки з'являлися нові листи. Кожне оголошення зустрічалося радісними криками отримувачів та їхніх батьків і розчарованими зітханнями всіх інших.

Морріган уже не могла всидіти на місці. Уся новизна Дня пропозицій потьмяніла для неї. Їй здавалося, що це буде захопливо. Вона не розраховувала на те, що її почне роз'їдати темна заздрість, коли вона спостерігатиме, як діти одне за одним отримують свої конверти, у кожному з яких — блискуче майбутнє, якого в неї ніколи не буде. У її голові пронеслися слова Айві: «Ти ж не чекаєш на пропозицію, правда? Бідолашна».

Морріган відчула жар на обличчі, згадавши, як сміялась Айві. Вона намагалася втриматись від раптового нестримного бажання втекти від задушливого тепла зали.

Перший ряд вибухнув оваціями, коли Корі Джеймсон отримав пропозицію від міс Джинніфер О'Райлі з престижної Зимноморської академії, столичної школи, яку фінансує уряд. Це була його друга пропозиція за день: перша — від геологічного інституту в Квітучому Краї, найбагатшій частині Республіки, де видобували рубіни й сапфіри.

— Оце так, — сказав мер, погладжуючи свій товстий живіт, коли Корі забрав свій другий конверт і підняв його високо над головою під ще гучніші оплески своєї родини. — Дві пропозиції! Це ввійде в історію. Уперше дві пропозиції водночас за декілька років. Молодець, хлопче, молодець. Тобі доведеться робити складний вибір. А тепер... ага, ми маємо анонімну пропозицію для... для... — Лорд-мер зробив

паузу, переводячи погляд із віп-секції на лист у своїй руці. Він прокашлявся. — Для міс Морріган Кроу.

Запала тиша. Морріган клігнула.

Їй здалося? Ні — Корвус трохи підвівся на своєму кріслі, пильно дивлячись на лорд-мера, який лише безпорадно стелував плечима.

— Міс Кроу? — сказав він, жестом підкликаючи її ближче.

Над залом, неначе птах, здійнявся в повітря шепіт десятків голосів.

«Це якась помилка, — подумала Морріган. — Це пропозиція для когось іншого».

Вона оглянула ряди дітей, але не побачила нічого, крім насуплених облич і наставлених на неї пальців. Здається, зала мерії збільшилась удвічі і стала вдвічі яскравішою. У неї було таке відчуття, наче на неї падає світло прожектора.

Лорд-мер кивнув їй знову, він мав роздратований і нетерплячий вигляд. Морріган глибоко вдихнула і змусила себе встати й піти вперед. Кожен її крок болісно відлунював попід стелею. Беручи в тремтливі руки конверт, вона підвела очі на лорд-мера, чекаючи, що він засміється їй в обличчя й забере його назад: «Це не для тебе!» Але він просто дивився на неї, і між його бровами пролягла глибока зморшка, що свідчила про хвилювання.

У Морріган ледь не вистрибнуло серце з грудей, коли вона перевернула конверт і побачила там своє ім'я, написане від руки вигадливим курсивом. «Міс Морріган Кроу». Це справді для неї. Незважаючи на наростання напруги в залі, вона відчула полегшення. Навіть стримувала бажання засміятися.

— Дуже добре, міс Кроу, — сказав лорд-мер, але його усмішка була не дуже переконливою. — А тепер сідайте на місце, і після церемонії ви зустрінетеся з кимось із помічників.

— Грегорі... — з притиском сказав Корвус.

Лорд-мер знову знизав плечима.

— Це традиція, Корвусе, — прошепотів він. — Навіть більше — це закон.

Церемонія продовжилась, і Морріган знову сіла, приголомшена і мовчазна. Вона наважувалася відкрити пропозицію. Її батько був дуже спокійний і кожні декілька секунд поглядав на бірюзовий конверт, ніби йому хотілося вирвати його з рук дівчинки і спалити. Морріган

поклала його в кишеню сукні, просто для надійності, і міцно тримала, поки ще восьмеро дітей отримували свої пропозиції. Вона сподівалася, що церемонія триватиме не дуже довго. Незважаючи на відчайдушні спроби лорд-мера робити вигляд, що нічого не сталось, Морріган відчувала, як сотні очей прикипіли до неї.

— Місіс Ардіт Ашер із Дівочого коледжу Деверо — ніколи не чув про такий! — бажає надати свою пропозицію... — Лорд-мер затнувся. Він витяг носовичок із кишені й витер піт із чола. — Міс Морріган Кроу.

Цього разу присутні в залі ахнули. Морріган рухалась наче вві сні, щоб забрати свою другу пропозицію за день. Вона навіть не глянула, щоб перевірити, чи там справді її ім'я, і поклала рожевий конверт, який солодко пахнув, до іншого, в кишеню.

Усього за кілька хвилин ім'я Морріган прозвучало втретє. Вона поспішила вперед, щоб забрати свою пропозицію від полковника ван Левенгука з Військової академії Гармон, і якомога швидше повернулася на місце, втупивши очі в черевики. Морріган щосили намагалася не звертати уваги на вир переможних метеликів у своєму животі й стримувала дурнувату усмішку.

Чоловік у третьому ряді підвівся й закричав:

— Але ж вона проклята! Це неправильно. — Дружина смикнула його за руку, намагаючись змусити замовкнути, але це було неможливо. — Три пропозиції? Ніколи про таке не чув!

Публіка схвально загула.

Морріган відчула, що її радість тоне, як свічка. Чоловік був правий. Вона проклята. Що проклята дитина може зробити з трьома пропозиціями? Їй ніколи не дозволять їх прийняти.

Лорд-мер підняв руки, закликаючи до тиші.

— Сер, ми маємо продовжувати або сидітимемо тут увесь день. Якщо всі будуть такі ласкаві й зберігатимуть тишу, я повернуся до цих дуже незвичних подій після церемонії.

Якщо лорд-мер сподівався на відновлення спокою, на нього чекало розчарування, тому що, діставши наступний конверт, він прочитав:

— Юпітер Норт бажає надати свою пропозицію... Ох, не можу повірити. Морріган Кроу.

Зал мерії вибухнув — батьки й діти скочили на ноги, кричали, набуваючи різних відтінків рожевого й пурпурового, і вимагали пояснень цього божевілля. Чотири пропозиції! Дві були рідкістю, три — надзвичайним винятком, але чотири? Просто нечувано!

Залишалось оголосити ще дванадцять пропозицій. Лорд-мер поспіхом роздав їх, і щоразу, коли ім'я на конверті не належало Морріган, на його обличчі з'являлося неабияке полегшення. Нарешті його рука досягла дна коробки, яка виявилася вже порожньою.

— Це був останній конверт, — сказав лорд-мер, вдячно заплющуючи очі. Його голос тремтів. — П-прошу всіх дітей, які отримали пропозиції, рухатися в кінець зали, і, гм, наші помічники проведуть вас до кімнат співбесід, де ви можете, м-м, зустріти своїх майбутніх наставників. Усі решта... впевнений, що ви все... все знаєте. Це зовсім не означає, що ви недостатньо здібні і... ну гаразд. — Він непевно махнув рукою публіці, яка зрозуміла його натяк і почала розходитись.

Корвус гнівно клявся, що він щось заподіє, напише скаргу, викине лорд-мера з його посади, але той наполягав на дотриманні протоколу. Морріган мала отримати дозвіл на зустріч зі своїми заявниками, якби хотіла.

А вона таки дуже хотіла.

Звісно, Морріган знала, що вона ніколи не змогла б прийняти жодну з цих пропозицій. Вона знала: як тільки ці загадкові незнайомці виявлять, що їм пропонують прокляту дитину, вони заберуть усе назад і, напевне, дуже швидко помчуть у протилежному напрямку. Але було б грубо бодай не зустрітись з ними, міркувала вона. Якщо вони вже подолали такий шлях.

«Перепрошую, — репетирувала Морріган подумки, — але я в Реєстрі Проклятих Дітей. Я помру на Вечоріння. Дякую за ваш час і увагу».

Ось так. Ввічливо і по суті.

Її провели до кімнати з голими стінами, дошкою і стільцем з протилежного боку. Вона мала вигляд кімнати для допитів... і Морріган припускала, що в якомусь сенсі так і було. Задум зустрічі

наставника з дитиною полягав у тому, що вона могла ставити стільки запитань, скільки їй заманеться, а той мав давати чесні відповіді. Це була одна з тих небагатьох речей, які дівчинка засвоїла з нудної промови її батька про День пропозицій. Але вона не ставитиме ніяких питань, нагадала собі Морріган. «Дякую за ваш час і увагу», — твердо повторювала вона в голові.

Чоловік із пишним темним волоссям сидів на одному зі стільців, тихенько насвистуючи. На ньому був сірий костюм і окуляри в тонкій металевій оправі, які він підтягнув блідим, тонким пальцем. Він спокійно всміхався, чекаючи, поки Морріган сяде.

— Міс Кроу, мене звати містер Джонс. Дякую, що погодилися на зустріч. — Чоловік говорив м'яко, лаконічними, уривчастими реченнями; його голос здавався знайомим. — Я прийшов від імені свого роботодавця. Він хотів би запропонувати вам навчання.

Завчена промова вилетіла з голови Морріган. Легке тріпотіння повернулося до її живота. Один крихітний метелик надії щойно виліз зі свого кокона.

— Яке... навчання?

Містер Джонс усміхнувся. Навколо його темних, виразних очей з'явилися маленькі зморшки.

— Навчання в його компанії, корпорації «Сквол».

— Корпорації «Сквол»? — перепитала вона, суплячи брови. — Це означає, що ви працюєте на...

— Езру Сквола. Так. Наймогутнішу людину в Республіці. — Він опустил очі. — Чи пак другу за могутністю, після нашого великого президента.

Раптом до Морріган дійшло, де вона чула цей голос. Цей чоловік розповідав по радіо про дефіцит дивії. Він має вигляд саме такий, як і повинен, подумала вона, — серйозний і акуратний. Зі смаком. Його білі, схожі на павутиння руки були складені прямо перед ним, його шкіра була бліда і майже прозора. Він не надто молодий. Але й не старий. У ньому не було нічого непокірного, ніщо не псувало його бездоганно доглянутої зовнішності, крім тонкого білого шраму, який перетинав ліву брову рівно посередині, та пасом срібного волосся на скронях. Навіть його рухи були точні та обережні, начебто він не міг витратити енергію на зайві жести. Досконало стриманий чоловік.

Морріган звузила очі:

— Що могла б хотіти друга за могутністю людина в Республіці від мене?

— Не мені пояснювати, чому містер Сквол хоче саме цього, — сказав містер Джонс, швидко розтиснувши свої пальці, щоб вирівняти свої окуляри знову. — Я лише його помічник. Виконую його побажання. Зараз він бажає, щоб ви, міс Кроу, стали його ученицею... і спадкоємицею.

— Його спадкоємицею? Що це означає?

— Це означає, що він бажає, аби одного дня ви посіли його місце, місце керівника корпорації «Сквол», стали багатшою і могутнішою, ніж могли б собі уявити в найсміливіших мріях, і очолили найбільшу, найвпливовішу і найприбутковішу організацію всіх часів.

Морріган кліпнула.

— Удома мені не дозволяють навіть облизувати конверти.

Містер Джонс виглядав потішеним.

— Не думаю, що в корпорації «Сквол» вам доведеться облизувати конверти.

— А що я робитиму? — Морріган гадки не мала, що змусило її поставити це запитання. Вона намагалася пригадати, що планувала сказати раніше. Щось там про прокляття... «Дякую за ваш час...»

— Ви будете вчитися керувати імперією, міс Кроу. І будете вчитися у найкращих. Містер Сквол — людина видатна й талановита. Він навчить вас усього, що знає сам, навчить того, чого не вчив нікого досі.

— Навіть вас?

Містер Джонс м'яко засміявся:

— Тим більше мене. І наприкінці навчання ви очолите корпорацію «Сквол». Гірничий, інженерний, виробничий і технологічний сектори. Понад сто тисяч працівників по всій Республіці. Усі звітуватимуть вам.

— Морріган широко розплющила очі. — Кожен громадянин, кожна родина в цій країні будуть вам вдячні. Ви станете їхньою єдиною надією — постачальницею тепла, енергії, їжі, розваг. Кожною їхньою потребою, кожним бажанням... усе залежатиме від роботи дивії й від зусиль добрих людей із корпорації «Сквол». Від вас.

Його голос став тихим, майже перейшов на шепіт. Морріган нахилилася ближче.

— Езра Сквол — національний герой, — продовжував він, — навіть більше, він великодушний бог для народу, джерело його добробуту й щастя. Єдина жива людина, здатна керувати дивією, пожинати з цього плоди та ділитися ними. Наша Республіка повністю на нього покладається.

Його очі фанатично засвітилися. Кутик вуст скривився в дивній посмішці. Морріган насупилась. Вона не могла зрозуміти, чи містер Джонс любив Езру Сквола, чи боявся його, чи хотів бути ним. Чи й усе водночас.

— Уявіть, міс Кроу, — прошепотів він. — Уявіть, як це, коли вас так люблять. Коли вас так поважають і ви стаєте необхідною. Одного дня, якщо ви будете старанно працювати і робити все, як навчатиме містер Сквол... цією людиною станете ви.

Вона могла собі це уявити. Вона уявляла це сотні разів — як це, коли тебе люблять, а не бояться. Коли люди всміхаються, а не здригаються, коли ти заходиш до кімнати. Це була одна з її найбільших мрій.

Але це була всього-на-всього мрія, сказала собі Морріган, спускаючись на землю. Мрія. Вона виструнчилась на стільці і глибоко вдихнула, намагаючись говорити не тремтливим голосом.

— Я не можу прийняти пропозицію, містере Джонс. Я в Реєстрі Проклятих Дітей. Я... я... ну, ви знаєте. Д-дякую за ваш час і...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ